

מ"ת 57794/11/16 - מדינת ישראל נגד יניב איפרגן, אייל כהן

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 57794-11-16 מדינת ישראל נ' איפרגן(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 283468/2016

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. יניב איפרגן (עציר) 2. אייל כהן (עציר)

החלטה

במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים, עניינה של החלטה זו בסוגית ראיות לכאורה.

תמצית כתב האישום

נגד המשיבים הוגש כתב אישום, האוחז 28 אישומים. בעוד משיב 1 מואשם בכולם, משיב 2 מואשם ב- 26 מהם. עיקר עניינם של האישומים בעבירות התפרצות וגניבה.

על פי הנטען בחלק הכללי לאישום, בין יוני 2016 ועד 2.11.16, פעלו המשיבים, יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה (**להלן: "האחרים"**), כחבורה עבריינית (**להלן: "החבורה"**). החבורה עסקה באופן מאורגן ושיטתי בהתפרצויות לדירות מגורים רבות בראשון לציון, נס ציונה ורחובות. לעיתים פעלו המשיבים יחד ולעיתים לחוד, עם האחרים או מי מהם.

על פי הנטען, מרבית ההתפרצויות בוצעו ע"י החבורה בשיטת ביצוע "זהה וייחודית". שיטת הביצוע כללה הגעה של מי מבני החבורה, יחד או לחוד, לדירה שיועדה להתפרצות, והתייצגות בפני דרי הבית כאינסטלטורים אשר נשלחו לצורך בדיקה. כאשר מי מבני החבורה נכנס לתוך הדירה, נותר היה שותפו בכניסה, לשם איתור מפתח הדירה והעתקתו. בהמשך, כמפורט בכל אישום בנפרד, נהגו בני החבורה לשוב לאותן דירות ולחדור אליהן באמצעות המפתח המשוכפל, בו הצטיידו מראש (- **להלן: "שיטת הביצוע"**).

עוד נטען כי המשיבים ניהלו את פעילותם העבריינית באמצעות מכשירי טלפון ניידים שהיו ברשותם ואשר מספריהם הוחלפו מעת לעת. כן נטען כי בתקופה האמורה השתמש משיב 1 ברכב שכור מסוים, מסוג יונדאי (**להלן: "הרכב"**) וזאת בעת שהיה פסול מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, מכוח החלטה שיפוטית. באשר למשיב 2 נטען כי בתקופה הרלבנטית היה הוא משוחרר בתנאים מגבילים, לפיהם היה עליו לשהות כל העת ב"מעצר בית", בפיקוח, בביתו שברחובות, למעט שהייה במקום עבודה בלוד, החל מיום 15.8.16.

במרביתם המכרעת של האישומים מואשמים המשיבים או מי מהם בהתפרצויות בצוותא לבית מגורים, או בכניסה כאמור, וכן בגניבה - מכוח סעיפים 406(ב), או (א), לפי העניין; 384 ו- 29(א) לחוק העונשין התשל"ז- 1977 (**להלן:**

"**החוק**". בכלל האישומים בהם מואשם משיב 2, מואשם הוא בנוסף בהפרת הוראה חוקית- לפי סעיף 287(א) לחוק. באשר למשיב 1, מואשם הוא בנוסף בנהיגה בזמן פסילה- לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961, וזאת בהתייחס לאישומים 1-4. כן מואשם הוא בהחזקת סם לצריכה עצמית מסוג קנאביס, במשקל כ- 1 גרם, במסגרת האישום הראשון, מכוח סעיף 7(א)+ג לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973.

לא אפרט את האישומים עצמם, בשל רוחב היריעה. נתונים רלבנטיים יובאו בהמשך על פי הצורך והקשר הדברים. באופן בלתי ממצה, אציין כי המדובר בגניבת רכוש רב ערך. בהתייחס לאישום מס' 28 נטען כי שלל הגניבה נאמד בכ- 1.5 מיליון ₪ וכן 20,000 דולר. בכלל האישומים הרלבנטיים מפורט הרכוש הנגנב. בחלק מן המקרים, המדובר בסכומי כסף ישראלי זר, מסוגים שונים, גם בסכומים הנעים בין מאות ועד עשרות אלפי ₪; סכומים דומים במטבע זר, תכשיטים שונים ורבים בשווי דומה, ועוד. בנוסף נטען כי נגנב רובה סער צה"לי (אישום 16) וכן אקדח (אישום 24).

בהערת אגב יצוין כי נפלה טעות סופר בפירוט אישום 16, הזהה בתוכנו לאישום 17. באישום 16 עסקינן בהתפרצות לדירה ביום 16.8.16, ברח' הירשפלד 8/8 ראשל"צ, ולא כמצוין בכתב האישום. על המבקשת לפעול לתיקון האמור.

תמצית התשתית הראייתית ויריעת המחלוקת באשר לה

בבקשה למעצר המשיבים עד לתום ההליכים, כמו גם בדיון שנערך בפניי, ציינה המבקשת את עיקרי הראיות נגד המשיבים. אלה כללו ראיות שונות בדבר עצם ביצוע ההתפרצויות (- עובדה שאינה במחלוקת בין הצדדים), תמלילי שיחות בין המשיבים, איכונים לרכב ולטלפונים, "מחקרי תקשורת", אמירות שונות של המשיבים בפני אנשי מרות ועוד.

המבקשת סבורה כי משלב ראיות ישירות ונסיבתיות מלמד על אשמת המשיבים. באשר למרבית האישומים אין ראיות ישירות לחובת המשיבים, באשר אין הם מזוהים ומופללים כמי שנכחו בדירות. כאן נסמכת המבקשת על ראיות נסיבתיות ו"עדות שיטה" להוכחת האמור.

ב"כ משיב 1 מסכים לקיומן של ראיות לכאורה באישומים 1-4, אם כי לשיטתו עצמתן של אישומים 2 ו-4 נופלת לשיטתו מזו של אישומים 1 ו-3. עם זאת טוען הוא כי גם אם התפרץ מרשו לדירות מושא אישומים אלה, באמצעות מפתח, אין בכך כדי ללמד על קיום ראיות לכאורה לחובתו באשר ליתר האישומים. הסניגור שטח טיעונים כללים וקונקרטיים בהתייחס ליתר האישומים, כמבואר להלן, בטענה כי למצער קיימת חולשה ראייתית בהם. כמו כן כפר הסניגור למעשה בעצם קיומה של שיטה ולחילופין בקשר של מרשו אליה או לאחרים.

ב"כ משיב 2 הסכים לקיומן של ראיות לכאורה באישומים 1 ו-3. עם זאת, ככלל, טיעוני-האב מפיו דומים עד כדי זהות, בשינויים המחוייבים, לטיעוני ב"כ משיב 1. שני הסניגורים טענו, בין היתר, כי בהתייחס לחלק מן האישומים ניתן ללמוד מן הראיות פוזיטיבית, על כי המשיבים כלל לא נכחו בדירות. עוד טענו לחולשה משמעותית, למצער, בראיות האיכונים ואף הציגו ראיות מטעמם בהקשר זה.

מבוא לדיון

אם כן, למול מעט האישומים בהם אין מחלוקת בדבר קיום ראיות לכאורה, באשר לאחרים (- 24 במספר, בהתייחס

לכל משיב בנפרד, לפי המיוחס לו) קיימת מחלוקת. בעוד תזת המאשימה מבקשת ללכוד ברשתה גם את מרבית האישומים, בהתבסס על עדות שיטה, סבורה ההגנה כי לא ניתן לפרוס את מוטת כנפיה של התזה המפלילה, מלא אורכה, אל עבר אלה ולמצער- לא לעבר כולם.

לאחר שב"כ המשיבים טענו בפני באריכות, וב"כ המבקשת החלה אף היא בטיעונה, בהתאם להסכמה דיונית, הגישה האחרונה מסמך מפורט שכותרתו השלמת עיקרי טיעון.

בחנתי היטב את חומר הראיות כולו, בדגש על הנתון במחלוקת. לא מצאתי להתייחס, פרטנית, לכל טענה שהעלו הצדדים. עם זאת יובהר, כי הקפדתי לבחון כל טענה, באופן מלא.

הצדדים הציגו טיעונים שנפקות כוחם הן בפן הכללי והן בפן הרלבנטי לכל אישום בהתאם לנסיבותיו. יש לבחון את משקלה של כל ראיה, בהתייחס לכל אישום, כמו גם שקילת היחס בין הראיות כולן, האחת למול רעותה. על מנת לפלס את הדרך בפני הקורא, בטרם נצלול לנבכי הראיות, אדרש לנתונים כלליים, החיוניים להבנת התמונה. וזו תהא דרך הילוכי: תחילה אדרש למושכלות יסוד, לרבות באשר למהותה של "עדות שיטה". לאחר מכן אבאר את קביעותי באשר למהותה ומאפייניה של עדות השיטה בנסיבות; אבחן את נפקותם של טיעונים כלליים ומשמעותם על כלל האישומים ולבסוף איישם את מסקנותי, בהתייחס לכל אישום.

מושכלות יסוד: על ראיות גולמיות ונסיבתיות

מושכלות יסוד הן, כי החלטה בדבר מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, בטרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית. מכאן כי בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה, אגב בחינת הפוטנציאל ההוכחתי של חומר החקירה. על בית המשפט להימנע מלהידרש לשאלות של מהימנות עדים, אלא אם עסקין בפירוכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על כרוסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 3171/13 **אדנייב ואח' נ' מדינת ישראל**, מיום 9.5.13).

כוחה של קביעה זו יפה גם באשר לראיות נסיבתיות. בשלב זה אין בית המשפט עוסק בשאלת דיוותן של אלה לכדי הרשעה, אלא האם מארג אותן ראיות מצליח להגיע לרמה של ראיות לכאורה, הנדרשות לשם מעצר עד לתום ההליכים. לשון אחר- יש לבחון האם קיימת מסכת ראיתית רצופה, שיש בה פוטנציאל להרשעה, ושהסברי הנאשם אינם מחלישים את התרחיש המפליל העולה ממנה (בש"פ 2411/15 **מדינת ישראל נ' גולן דנה**, מיום 21.4.15). במנעד האפשרויות, תיתכן לעיתים אפשרות לפיה הראיות-לכאורה הנסיבתיות עשויות, לאחר שיעובדו בהליך המשפטי, להביא להרשעת הנאשם, וזאת ברמה של סיכוי סביר להרשעה. על בחינת הראיות להיות טבעית ולא רחוקה או מאולצת. על בית המשפט להימנע מכיסוי חסר ראיתי ולמתוח את הפוטנציאל הראיתי מעבר לגבולותיו (בש"פ 3807/15 **הוואשלה נ' מדינת ישראל**, מיום 25.6.15).

בחינתן של ראיות נסיבתיות נעשית על פי מבחן תלת שלבי: בשלב ראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה, לצורך קביעה האם היא מערבת

לכאורה את הנאשם בבצוע העבירה. הסקת המסקנה המפלילה כאן תהא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר. המסקנה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספקת, בהיותה ניתנת להסבר תמים ומקרי, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך הפללה (ע"פ 4510/07 **סראבוניאן נ' מדינת ישראל**, מיום 17.1.08). בשלב שלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר חלופי, משכנע והגיוני, לסתור את ההנחה העומדת נגדו, אשר יש בו כדי לבסס ספק סביר בעוצמת הראיות המפלילות שהציגה המאשימה.

בחינת כל אחת מן הראיות הנסיבתיות תיעשה על רקע הראיות הנוספות הסובבות אותה (ע"פ 230/84 **חג'בי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(1), 785, 792). ככל שמתרבות הראיות ומשתלבות האחת ברעותה, הופכת חזקת החפות לאפשרות רחוקה יותר, באופן שבו תמונת ההרכבה תצביע על אשם, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה (ע"פ 470/85 **גיל בן גל ואח' נ' מדינת ישראל**, פד מג(3), 133, סע' 8). אין די באפשרות זניחה או דמיונית לשם ביסוס ספק סביר, אלא נדרשת אפשרות המעוגנת באופן סביר בראיות, כמו גם במבחני השכל הישר וניסיון החיים (ע"פ 6244/12 **סבאענה נ' מדינת ישראל**, מיום 11.11.15).

מושכלות יסוד: על דיני הביצוע בצוותא

הואיל וסוגיה זו רלבנטית לענייננו אך בשולי הדברים או כרקע להם, המעט שאציין בסוגיה זו הוא, כי לשם התגבשות עבירה ע"י מספר עבריינים בצוותא, די בשותפות ספונטנית לשם השגת המטרה המשותפת שבני החבורה מודעים לה (ע"פ 4693/01 **מדינת ישראל נ' בביזאיב**, נו(5), 580 עמ' 590). אחריות נאשם כשותף אינה מצריכה ביצוע של כל רכיבי ההתנהגות הפלילית הנדרשת להרשעה בעבירה שיוחסה לו (שם). אחריותו נאמדת על פי מהות תרומתו להתהוות העבירה. תתכן חלוקת עבודה בה פועלים הנאשמים במקומות שונים ובזמנים שונים, מבלי שכל אחד מהם מיצה את העבירה, ובלבד שחלקו הוא מהותי להגשמת התכנית המשותפת. העדר נוכחות בזירת העבירה אינה מעלה ואינה מורידה לעניין זה (ראו למשל ע"פ 4389/93 **מרדכי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3), 239). היסוד הנפשי נאמד על פי מבחן השליטה הפונקציונלית: האם יחסו הנפשי של מבצע העבירה הינו כשל "יוצר עבירה", האם הוא בעל שליטה פונקציונלית, עם האחרים, על העשייה העבריינית והתפתחותה (ע"פ 2814/95 **פלונים נ' מדינת ישראל**, נא(3), 388). ככל שהיסוד הנפשי של עושה העבירה, מבחינת מידת העניין שלו בביצועה, רב יותר, יש מקום להסתפק בדרגה נמוכה יותר של היסוד העובדתי - ולהיפך (דנ"פ 1294/96, 1365, **משולם ואח' נ' מדינת ישראל**, נב(5), 1, עמ' 23). די במעשה לביצוע העבירה החורג מהכנ ג דא, והמלווה ביסוד הנפשי המתאים, כדי למלא את היסוד ההתנהגותי הנדרש לסיווגו של המשתתף כמבצע בצוותא (שם). גם מי שאינו בעל שליטה, ואף תרומתו הפיסית לביצוע העבירה אינה קריטית להשלמת הביצוע, עשוי להיחשב כמבצע בצוותא (שם, עמ' 26).

מושכלות יסוד: על "עדות שיטה" ו"מעשים דומים"

סוגיית "עדות שיטה" חזרה ונשנתה בפסיקה משך שנים רבות. הסוגיה זכתה לבחינתו הנוספת של בית המשפט העליון בע"פ 3372/11 **משה קצב נ' מדינת ישראל** (מיום 10.11.11 - ראו שם, ובמיוחד סע' 332 ואילך, וכלל הפסיקה המאוזכרת), וכן בדנ"פ 864/12 **משה קצב נ' מדינת ישראל** (מיום 13.5.12, סע' 11 ואילך).

המעט שאציין לענייננו הוא, כי "עדות שיטה" ועדות בדבר "מעשים דומים" הינן חריגים לכלל הקבוע בסעיף 163 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, לפיו אין מציגים בפני בית המשפט את עברו הפלילי של נאשם.

הנוהג הפסיקתי אף רחב יותר, ולפיו ראייה הנוגעת להתנהגותו של נאשם בהזדמנויות אחרות, המצביעה על אופיו הרע או על נטייתו המיוחדת לבצע את העבירה בה הוא מואשם, לא תוצג בשלב בירור האשמה. עם זאת, עדות שיטה או עדות בדבר מעשים דומים תותר כאשר יש בה כדי לתרום להכרעה בשאלה רלוונטית השנויה במחלוקת, על אף החשש להכתמת שמו של הנאשם. במקביל למגמה השמה דגש על משקל הראייה, להבדיל מקבילותה, גם בעניין זה התפתחה נכונות רחבה יותר של בתי המשפט לבחון את הראייה ולתת לה משקל בהתאם לנסיבות העניין.

יש להבחין בין **עדות שיטה** לבין עדות בדבר **מעשים דומים**. מטרתה של עדות השיטה היא להוכיח את היסוד העובדתי של העבירה, כגון הוכחת עצם ביצוע מעשה העבירה, או הוכחת זהות המבצע. מנגד, מטרתה של עדות בדבר מעשים דומים הינה הוכחת **כוונה פלילית** של הנאשם בביצוע המעשים, כאשר עצם ביצוע המעשים אינו שנוי במחלוקת. מטרת שונות אלו מכתובות גם רמות שונות של דמיון הנדרשות בין העדויות. עדות שיטה מחייבת **דרגה גבוהה של דמיון** בין המעשים, בעוד כשמדובר בעדות בדבר מעשים דומים ניתן להסתפק במספר מאפיינים דומים בין המעשים.

גם במסגרת עדות שיטה תיבחן רמת הדמיון הנדרשת בהתחשב במכלול הנתונים והראיות. מידת האינטנסיביות של הדמיון הנדרש היא פונקציה של מעמדה של עדות השיטה, ומקומה בסך כל הראיות הניצבות לפני בית המשפט. כך למשל, כאשר מדובר בראייה **יחידה** לקביעת זהותו של הנאשם כמבצע העבירה, תידרש מידה רבה של דמיון בין העדויות, עד כדי מעין "טביעת אצבע". לעומת זאת, אם קיימת עדות מהימנה הקובעת את זהותו של הנאשם, אך לעדות זו נדרש סיוע, הרי שרמת הדמיון שתידרש מעדות השיטה, כראיית סיוע- תהא פחותה.

בכל מקרה, גם כאשר נדרשת רמה פחותה של דמיון, יש להצביע על קווי דמיון מוחשיים ואין להסתפק בדמיון כללי גרידא. לעולם יבחן בית המשפט את משקל העדות באופן זהיר. קביעת המשקל תלויה במכלול הנתונים. אלה אינם מהווים רשימה סגורה. כך למשל, לשם ההמחשה, כאשר עסקינן במתלוננים אשר אין ביניהם כל קשר ואשר התלוננו על מעשים דומים שביצע הנאשם, הרי שעדויותיהם מהוות חיזוק ממשי האחת לרעותה. מנגד, אם יש לשני עדים מניע זהה לכאורה לטפול על הנאשם דבר שקר - יפחת משקל העדות.

מעשה דומה אחד יכול להיות כה טיפוסי בדמיונו אל המעשה העומד לדין, עד שיש בו כוח שכנוע ראייתי ניכר. מנגד, גם מספר ניכר של 'מעשים דומים' אין בהם ערך ראיתי של ממש, אם אין בהם אלא דמיון כללי בלבד, ללא קווים אופייניים מיוחדים. שאלת רף ההוכחה הנדרש להוכחת שיטה ומעשים דומים נותרה בצריך- עיון.

נבחן להלן את הראיות בהתאם לפריזמה האמורה, אותה מתווה הדין.

מאפייניה של "שיטת הביצוע" בנסיבות העניין

ראשית יצוין, כי המבקשת נסמכת על "עדות שיטה" לשם הוכחת זהותם של המשיבים כמבצעי העבירות, בכל אותם מקרים בהן אין ראיה ישירה לכך- קרי, במרבית האישומים (על אף שהמונח "מעשים דומים" מופיע בטיעון המבקשת, הרי אין הוא רלבנטי בנסיבות, לאור האמור מעלה). אין התביעה מבקשת להסתפק בעדות השיטה כראיית סיוע. משכך, עדות השיטה מחייבת כאמור דרגה גבוהה של דמיון, עד כדי מעין "טביעת אצבע". מכאן החשיבות לבחינת עצמת הייחודיות של השיטה, מעבר לעצם קיומה.

השיטה הנטענת מורכבת כאמור מהגעה לדירה הרלבנטית בתואנת שווא, תוך התייצגות כשרברב, כניסת האחד לדירה על יסוד האמור, העתקת המפתח ע"י האחר בה בעת והתפרצות או כניסה לדירה בשלב מאוחר יותר, באמצעות המפתח.

המדובר אם כן בשיטה פשוטה למדי, ליישום ולחיקוי גם יחד, הניתנת לביצוע תוך שינויים, למשל בהתייחס לסוג תואנת השווא או אופן ביצוע השכפול. ליבת השיטה- שכפול המפתח, אינה בעלת עצמה ייחודית מירבית, שכן ניסיון החיים, השכל הישר והידיעה השיפוטית גם יחד, מלמדים כולם כי ליבה זו כבר ננקטה לא אחת במקרים רבים, עוד לפני שנים רבות. שונה הדבר, למשל, כאשר נאשמים פיתחו שיטה לייבוא סמים ארצה, באמצעות רכישת מכונות אפיה מיוחדות בחו"ל, הוצאת מנועיהן, והטמנת הסמים במקומם. באותן נסיבות הייתה גם קיימת זהות בסוג המכונות שנרכשו ויבאו לארץ ובאופן הבאתן, לרבות דימיון רב בהתנהלות הנאשמים, שלא היה בינם לבין עסקי מכונות אפיה (ראו ע"פ 411/04 טטרו נ' מדינת ישראל, מיום 9.1.06).

הואיל ואין המדובר בשיטה ייחודית העולה כדי "טביעת אצבע" להוכחת זהות המשיבים, ברי מניה וביה כי אין בשיטה הנטענת, לבדה, כדי לשלול את האפשרות כי למצער חלק מן ההתפרצויות בוצעו ע"י אנשים אחרים, זולת המשיבים עצמם, בין אם יש לאלה קשר לאחרונים, בין אם לאו. יתרה מכך וכמפורט להלן, קיימת סבירות של ממש כי בחלק לא מבוטל מן האישומים אכן הגיעו אחרים- זולת המשיבים או מי מהם- לשלב ה"הכנה" של ההגעה לדירה והצגת מצג השווא בפני בני הבית.

קיומה של השיטה אינו נתון למעשה במחלוקת בין הצדדים. על אף שהסניגורים טענו לסתור, טיעונם הממשי נוגע למשקל הנמוך שיש ליתן לה- קרי, טענה נגד עצמת הייחודיות. על אף האמור אציין בקצרה את הראיות המלמדות על עצם קיום השיטה:

(א) הודעות חוזרות ונשנות של המתלוננים השונים, לרבות בדבר העדר סימני פריצה- למעט באשר לאישום מס' 16.

(ב) תמלילי השיחות בין המשיבים: שיחה 52 (קלסר ה"ס, חוצץ ה"ס- מסומן ה')- בוצעה בעת ההתפרצות מושא האישום הראשון, עת משיב 1 מתצפת וממנה עולה כי השניים הגיעו למקום עם מפתח משוכפל, שכן משיב 2 מורה למשיב 1 לנעול את הדלת. שיחה 36 (שם) בה משוחחים השניים באופן הומוריסטי, אם כי תוכנה, לשיטת המבקשת, אינו כזה. מן השיחה המדמה "מענה קולי", עולה כי השניים מתפרצים בצוואת לדירות "באמצעות שיטת המפתחות". שיחות 11, 13, 14 ו- 27 (שם)- מהן עולה כי השניים משוחחים על

אודות ערכת שכפול מפתחות וכי משיב 2 לוממד כיצד היא פועלת. בחלק משיחות אלה קיימת לכאורה אינדיקציה למעורבות של אחרים בנושא, אם כי הדברים אינם נחרצים. שיחה 2 (שם) - איסוף מידע על דירות ואנשים; אמירות מהן משתמע כי משיב 1 מזהיר שלא להמשיך ולפרוץ בעת הזו בראשל"צ, והצעתו לכאורה "להתרכז על נחלת לקחת אותו פרוייקט", שכן יש "לו" "דודה שמה חזקה"- כלומר רצון להתפרץ לבתים שבנחלת יהודה שבראשל"צ, ייתכן שתוך התייחסות לאדם שלישי ("לו").

(ג) תפיסת חומר דמוי פלסטלינה ברכב היונדאי לאחר מעצר משיב 1 (דו"פ ג'וברי מיום 2.11.16 - מסומן יד' בחוצץ דו"חות ומסמכים, קלסר "תיק אב"),

(ד) תפיסת פלסטלינה שחורה המשמשת לשכפול מפתחות בארון שבחדר המדרגות בבניין מושא האישום הראשון, אגב מעצר המשיבים וכן ערכה לשכפול מפתחות בבית משפחת משיב 1 (דו"ח סנטור מיום 2.11.16, מסומן כד', שם וכן חוו"ד מומחה בעניין כלי פריצה- יעקב פרץ, מיום 6.11.16 - מסומן ה' בחוצץ מז"פ, שם).

(ה) קיומו של חומר פלסטי בחריצי מפתחות הדירה, בנסיבות אישום 13 (דו"פ וובר, מיום 24.8.16, בקלסר 1. סומן 6); תפיסת מפתח משוכפל בצבע וורד, בארון החשמל, בנסיבות אישום 16 (דו"פ אוליאל מיום 17.8.16, שם. סומן 8); מציאת שני מפתחות מוסלקים- האחד וורוד- במעלית הבנין, הפותחים את דלת דירה 9, בבנין בו נפרצה הדירה מושא אישום 19 (דו"פ אלקריף, מיום 9.8.16 בקלסר 1. סומן 5), והקשר לדירה מושא אישום 20 (מזכר ארמה מיום 9.11.16, שם. סומן 7); וכן- מציאת מפתח מוסלק, הותרו במקום והיעלמותו המאוחרת, בנסיבות אישום 25 (מזכרי אוליאל מיום 5.9.16 ו- 10.11.16, שם, מסומנים 1 ו-2).

נתון נוסף המחזק במידת-מה את דבר קיומה של שיטת ביצוע, הוא הקרבה הגיאוגרפית היחסית ולוחות הזמנים, במסגרתם של כל אלה בוצעו ההתפרצויות. גם נתון זה, כשלעצמו, מהווה ראיה נסיבתית.

בשולי הדברים יוער כי לשיטת המבקשת קיימת שיטת שכפול נוספת, לפיה משיב 1 מצלם מפתחות ובהסתמך על הצילום משכפל אותן (כמפורט בעיקרי הטיעון מטעמה, בהתייחס לאישום 3). איני מוצא נפקות רבה לטיעון זה, לצורך בירור המחלוקת שבפניי. לא הוצגה ראיה בהקשר זה והצדדים נמנעו מלהתייחס לסוגיה זו התייחסות של ממש.

לאור כל האמור, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחתה של שיטת הביצוע הנטענת בכתב האישום. מאפייניה של השיטה, כשלעצמם ולבדם, אינם מלמדים על זהות המשיבים כמבצעים, באשר אין המדובר בשיטה ייחודית בעצמה המגעת כדי "טביעת אצבע". לאור האמור יש להמשיך ולבחון, בשים לב ליתר הראיות, את מידת מעורבותם של המשיבים, אם בכלל, בביצוע ההתפרצויות.

טיעונים כלליים כמשליכים על תמונת המצב הראייתית בכללותה

נמשיך ונבחן את נפקותם של טיעונים המשליכים באופן כללי על כלל האישומים, בהתייחס לאלה: שתיקת המשיבים

בחקירותיהם; אמירות בגדר "ראשית הודייה" מטעם משיב 1; איכוני רכב היונדאי וראיות באשר להפרת הוראה חוקית ע"י משיב 2; איכוני סלולאריים; ראיות בדבר מעורבותם של אחרים בביצוע ההתפרצויות וטענה בדבר מחדל חקירה.

טיעון כללי בדבר התנהלות המשיבים בחקירותיהם: שתיקה למול ניצני הודייה

משיב 1 שמר על זכות השתיקה, אם כי לעיתים השיב על שאלות באופן חלקי (הודעותיו מיום 2.11.16, 9.11.16 ו- 20.11.16). משיב 2 שמר על זכות השתיקה באופן גורף.

ככלל, לשתיקת נאשם במקום בו היה מתבקש הסבר מצידו, יש נפקות לא רק במישור עילת המעצר, כי אם גם בשלב בחינתן של ראיות לכאורה, באשר השתיקה מחזקת את עמדת התביעה (ראו למשל: בש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מדינת ישראל, מיום 10.3.11 והאסמכתאות שם). בכל הנוגע להליך העיקרי, יפים לענייננו דברי כב' המשנה לנשיאה רובינשטיין בע"פ 7637/05 שלמה יוסף נ' מדינת ישראל (מיום 5.7.2007) לפיהם:

"ככלל, מסופקני אם יש בנמצא שופטים שאינם מייחסים משקל חיזוקי משמעותי לשתיקה. הדברים נעוצים בשכל הישר; אדם הנאבק על חפותו, ייכבד וימסור את גירסתו."

שתיקת המשיבים עשויה אם כן, לפעול לחובתם בהליך העיקרי. אמנם אין דין שתיקה בחקירה כדין שתיקה במשפט, ועם זאת, אף אם יבחר מי מן המשיבים להציג לראשונה במשפט את גרסתו, תהא זו גרסה כבושה, בעלת משקל מופחת, ככל שלא ינתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה (והשוו: בש"פ 4253/13 סוסן נ' מדינת ישראל, מיום 27.6.13). אין מדובר ביצירת "יש" ראייתי, בבחינת יש-מאין, אלא כחיזוק לראיות הקיימות- והכל במישור הלכאורי.

באשר לניצני הודיה מפי משיב 1 -

בהודעתו מיום 8.11.16 הודה המשיב 1 בהחזקת הסם מושא האישום הראשון ובנהיגה בפסילה מושא ארבעת האישומים הראשונים. בנוסף השמיע אמירה בפני החוקר לפיה הוא מצטער על כל הרע שעשה לאנשים וכי הוא יודע שלא יראה את ילדיו משך הרבה שנים (שם, עמ' 6, שורה 142).

בעת מעצרו השמיע אמירות בנוסח "הבאתם אותי על מגש של כסף", "ימ"ר מרכז לא פראיירים", "תפסתם אותי על חם", וזאת על אף שהוזהר בדבר זכותו לשתוק. בהמשך אמר באזני רעייתו כי "תפסו אותי על חם" (דו"פ ערן קוריש מיום 2.11.16, מסומן כה' בחוצץ דו"חות ומסמכים שבקלסר "תיק אב"). בפני שוטר אחר אמר: "אני יודע שהבאתם אותי על חם", "אתם יושבים עלי כבר ים זמן" (דו"פ דודו אסור מיום 2.11.16, מסומן כג', שם).

בשיחה מאותו יום עם פקד תומר סבח השמיע המשיב אמירות שונות מהן עולה כי הוא מודה בביצוע ההתפרצויות וזאת בשל בעיות שלא יכול היה לצאת מהן, כי הילד שלו לא נהנה מפרי העבירות וכי לאחר מאסרו בגין האמור לא ישוב לבצע עבירות מסוג זה (דו"פ תומר סבח, מסומן נה', שם). בשיחה אחרת שאל המשיב שוטר לכמה שנים צפוי הוא להיאסר (דו"פ מאור, מיום 9.11.16, מסומן סו', שם).

לאחר שבחנתי את אמירותיו של משיב 1, סבורני כי אכן, ולו במישור הלכאורי, מהוות הן משום ראשית הודיה. עם זאת, אין באמירות כדי ללמד על טיבה של ההודיה והיקף התפרסותה. אפשר ומדובר באמירות המלמדות גם על מעורבות באישומים שמעבר לאלה בהן מסכים הסניגור לקיום ראיות לכאורה, אך אין כל ערבות כי אכן כך הדבר ואין הדבר מלמד כמובן על הודיה בדבר אישומים קונקרטיים.

לאור האמור, ניתן לקבוע כי המדובר באמירות הבאות בגדר "ראשית הודיה", שאין בהן כדי להשליך אור ממשי על הסוגיות שבמחלוקת. הגם שלא ניתן להתעלם מאמירות אלה, כמחזקות במידת-מה את מערך הראיות לחובת משיב 1, משקלן נמוך ובוודאי שאין בו כדי להכריע את הכף, באשר לאישומים שבמחלוקת.

טיעון כללי בדבר ראיות לשימוש ברכב היונדאי ולהפרת הוראה חוקית ע"י משיב 2

קיימות ראיות להוכחת האמור, כפי שפורטו בעמ' 6-7 לעיקרי הטיעון מטעם המבקשת. הואיל והמשיבים לא טענו בפניי, הלכה ולמעשה, נגד האמור, אסתפק בהפניה לאסמכתאות האמורות שם. מכל מקום נחה דעתי כי קיימות ראיות לכאורה הן לכך כי רכב היונדאי שימש את משיב 1 ולפחות גם אותו. הוא הדין באשר להפרת ההוראה החוקית ע"י משיב 2, שנמנע מלשהות בכתובת עבודתו, במסגרת היותו משוחרר בתנאים מגבילים.

טיעון כללי בדבר נפקותם של האיכונים הסלולאריים

המבקשת מסתמכת על איכונים סלולאריים של המשיבים, מהם ניתן להסיק לשיטתה על כי המשיבים שהו למצער בחלק מן ההתפרצויות בזירת העבירה.

הסניגורים גורסים כי אין לסמוך על ראיות האיכון. לשיטתם, ראיית האיכון אינה מדויקת ואינה "ממקמת" את מרשיהם בזירה נתונה או בקרבתה, שכן הראיות מבססות קרבה שאינה כזו ממש, אלא עולה כדי רדיוס של "קילומטרים" מביצוע העבירה. בעניין זה הגישו הסניגורים לעיוני מסמכים מטעמם- מפות, טבלאות ונתונים, שלפחות חלקם הוצאו מרשת האינטרנט ושמה אף ממקור אחר שטיבו לא הובהר (מש/1 - מש/3)- הכל בתמיכה לטענתם הנ"ל. כך הסיק ב"כ משיב 1, על אף שלדבריו שלו הוא "...לא מתיימר להיות מומחה סלולארי" (פ' 11.12.16, עמ' 7, שו' 14). עוד ציין הסניגור כי תיתכן "נדידה של אתרים", כך שאם נקלטה שיחה באתר מסוים, אין הדבר מלמד בהכרח על מיקום נאשם בזירת העבירה.

עוד היקשו הסניגורים באשר להוכחת הקשר שבין המשיבים למכשירי הטלפון הרלבנטיים ובעניין זה הפנתה המשיבה להאזנת סתר 2016-193414 (מס' שיחה 1678) בה נשמע משיב 2 מפנה את משיב 1 להתקשר למספר ה"שני".

חשיבותה של ראיית האיכון הוכרה לא אחת בפסיקה חוזרת ונשנית. כך למשל, אך לאחרונה בוססה הרשעה ברצח, תוך הסתמכות על ראיית האיכון (ע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל (מיום 18.1.17) וראו והשוו: ע"פ 8140/11 אבו

עסא נ' מדינת ישראל (מיום 3.9.15) וכן דנ"פ 7043/15 **אבו עסא נ' מדינת ישראל** (מיום 17.1.16).

ראיית האיכון היא ראייה נסיבתית. טיבן של ראיות האיכון, עצמתן ומשקלן- כל אלה יידונו במסגרת ההליך העיקרי. יש לזכור כי עסקינן בשלב זה בראייה לכאורית-גולמית. הלכה היא, כי לא במהרה יאויין משקלה של ראייה קיימת, שכן אף לו נמצא כי קיימים פגמים בה- ואיני קובע כך - אפשר ואלה ירופאו בהליך העיקרי (ראו והשוו: בש"פ 4033/15 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל**, מיום 18.6.15). כך הדבר מקל וחומר, בשים לב להלכה לפיה אף לו עסקנו בראייה בלתי קבילה- ואין טענה כי כך הדבר בענייננו- על בית המשפט להעריך בהליך זה מהי רמת הסיכוי כי תהפוך לקבילה ולא במהרה יפסלה - ראו בש"פ 1572/05 **זוארץ נ' מדינת ישראל**, מיום 10.4.05).

דרך הגשת ראיות האיכון היא עניין למותב העיקרי לענות בו. ככל שתבקש המבקשת לעשות כן באמצעות מומחה מטעמה, בית המשפט הוא הקובע האם בא עד בגדר "מומחה" לצורך העניין הנדון שבפניו (קדמי, **על הראיות**, חלק שני, 2009, עמ' 765; וראו גם ע"א 70/88 **פז נ' אלון ואח'**, פ"ד מד(3), 32; ע"פ 436/88 **רבינוביץ' נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(1), 553). בהערת אגב אזכיר כי אין חובה כי מומחה יגיש חוות דעת ערוכה כדין מטעמו, כתנאי לקבלת עדותו. מהוראות סע' 20, 25 ו- 27 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א- 1971, עולה כי הדין מאפשר הגשת חוות דעת כאמור [- מקבץ סע' אלה מלמד כי ניתן לקבל חוות דעת כתובה, שדינה כדין עדות שבועה ועורכה חשוף לחקירה נגדית - וראו גם: ת"פ (ת"א) 10340/98 **מדינת ישראל נ' זרגריאן** (מיום 1.7.02); קדמי, שם, עמ' 760.

יתרה מכך, קיים קושי ממשי בהערכת משקלן של המסמכים שהוצגו מטעם ההגנה (מש/1- מש/3). אמנם, בית המשפט אינו אמור לצמצם את בדיקתו בשלב זה לחומר המפליל בלבד ואולם בנסיבות לא רק שלא הוצגה בפניי חוות דעת מומחה שיש בה כדי לסתור לכאורה את ראיות המבקשת, אלא שקיים קושי להעריך את משקל הראיות שהוצגו, גם בשים לב לכך כי לא ניתן להעריך את קבילותן ואופן הצגתן במשפט, במדויק (ראו לעניין זה- בש"פ 5899/12 **כנעאני נ' מדינת ישראל**, מיום 22.8.12).

בשולי הדברים אעיר כי שתיקת המשיבים עת מוטחות בהן ראיות האיכון מחזקת במידת מה את נפקותן. בהקשר זה יוזכר כי משקלו של הסבר שניתן מפי הסניגור, ושלא נמסר מפי הנאשם בחקירתו- זעום עד בלתי קיים (בש"פ 2506/05 **טקשה נ' מדינת ישראל**, מיום 28.3.05). אמנם אין לצפות בהכרח מן המשיבים כי יעלו בחקירתם טיעון בדבר "נדידת אתרים" ואולם ניתן היה לצפות כי יכחישו את נפקות האיכונים או יבארו כל הסבר אחר לזכותם.

לאור האמור, ראיות האיכון כשלעצמן באות בגדר ראיות לכאורה לחובת המשיבים. משכך, תיתכן להן משמעות מחזקת, על רקע ראיות לכאוריות נוספות, היכן שקיימות, בהתייחס לכל אישום ואישום. עם זאת, באופן המתיישב עקרונית עם טיעוני המשיבים, יש לזכור כי ראיית האיכון נסיבתית ואין בה כדי ללמד, גם אם תוכח, בהכרח על הימצאות נאשם בדירה, אלא בקרבתה.

טיעון כללי בדבר הימצאות אחרים ומעורבותם בביצוע העבירות

כזכור, טענת המבקשת היא כי המשיבים פעלו יחד עם אחרים כחלק מחבורה עבריינית. אין חולק על כי הימצאות אחרים כאמור בחומר הראיות חוזרת ונשנית.

נקודה מרכזית לטעמי, נעוצה בשאלה האם במקום בו לא קיימת ראיה ישירה בדבר הימצאות מי מן המשיבים בזירה, ומנגד קיימת ראיה בדבר הימצאות אחר או אחרים- האם די בכך כדי לקבוע העדר קיומן של ראיות לכאורה לחובת המשיבים. לשון אחר: קיימת חשיבות לשאלה האם חומר הראיות מלמד על קשר בין אחר או אחרים, למשיבים או מי מהם. ככל שלא מוכח קשר כאמור, אפשר והדבר יצביע על כי רק אותם אחרים ביצעו התפרצות נתונה, בשיטת ביצוע דומה או אף זהה לזו המיוחסת למשיבים, ובשים לב לקביעתי לעיל לפיה אין המדובר בשיטה שייחודיותה בעלת עצמה מירבית.

ב"כ המשיבים טענו כי אין ראיה לשותפות עם אחרים, לחלוקת שלל, או ראיות לפיהן המשיבים קיבלו משהו מדירה שלא היו בה.

איני סבור שיש בטיעון זה כשלעצמו כדי לבסס חולשה ראייתית. הלכה היא, כי אין הכרח בפתרון כל ה"חידות" העולות ודי בכך שבית המשפט, אף שלא כל רכיביה של תמונת ההרכבה מצויים לנגד עיניו, יהיה מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים (ע"פ 4354/08 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ**, מיום 22.4.10 (שם, סע' 50); ע"פ 6864/03 **רוקנשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(4), 657, 667-668). אם כך הדבר לצורך הרשעה, מקל וחמר נכון הדבר בהליך שבפניי.

הסניגורים הפנו לכך כי תיאור העדים את העבריינים אינו מתיישב במקרים רבים עם תיאורם הפיזי של מרשיהם. כמו כן הפנו לכך כי בחלק מן המקרים קיימות ראיות להימצאות שלשה אנשים, באופן ה"מנקה" את מרשיהם מחשד.

נטען כי גובהו של משיב 1 הוא 1.81 מ' ושל משיב 2 - 1.79 מ' (פ' עמ' 12, שו' 12). טענה זו, הגם שלא הוכחה, מתיישבת עם התרשמותי מן המשיבים, לאחר שהתבקשו לעמוד לשם כך, באולמי. מכל מקום אני מקבל כי אכן זהו גובהם הנטען, ולו לערך ובקירוב.

במקרים לא מעטים תיארו המתלוננים את אותם אנשים אשר הגיעו לביתם בשלב ההכנה והתחזו כאינסטלטורים, באופן שאינו מתיישב לכאורה עם גובהם של המשיבים, או מי מהם. כך למשל, באופן בלתי ממצה, עסקינן בתיאורים כ"גבוה ונמוך" (למשל: אישומים 2, 3, 6, 8, 12, 13 ועוד), "גבוה" ו"נורמאלי" (אישום 19), שני גבוהים (אישום 4), גבוה וממוצע קומה (אישום 22) ועוד. בחלק מן המקרים הוספו תיאורים כגון "מזרחי" (אישום 22), או "גי'נג'יי" (אישום 15) ועוד.

הסניגורים הדגישו נתון זה, בטענה לפיה לא רק שיש ללמוד מכך על חולשה ראייתית, אלא מוכיח הדבר פוזיטיבית, במקרים הרלבנטיים, כי המשיבים לא נכחו באותן דירות ולא ביצעו את המיוחס להם.

באופן עקרוני, איני מקבל טענה זו מפני הסניגורים, בשל מספר טעמים שיפורטו להלן.

ראשית דבר, לו מצאתי כי לא הובאה כל ראיה לכאורה לקשר אפשרי בין מי מן המשיבים, לאותם אחרים הנזכרים בכתב האישום- היה מקום ליתן משקל משמעותי ואף מכריע לטענות אלה. איני סבור כי כך הדבר, וכפי שאצביע להלן, נמצא קשר לכאורי כאמור.

הואיל ומערך הראיות מצביע על אפשרות בדבר קשר כאמור בין המשיבים לאותם אחרים, הרי שגם אם נניח כי לא המשיבים או מי מהם הם שפקדו את בית המתלוננים במקרה נתון, אין בדבר כשלעצמו כדי ללמד על העדר ראיות לחובת המשיבים או מי מהם, באותו מקרה נתון. המסקנה הסופית בדבר תהא תולדת בחינת מכלול הראיות הרלבנטיות לאותו אישום נתון.

עוד יש לזכור, כי התרשמות העדים מגובהם של אותם מתחזים-כשרברבים הוא עניין סובייקטיבי, ומשכך יש לנהוג משנה זהירות בקביעת משקל העדות, לשבט ולחסד גם יחד. במקרים לא מבוטלים המדובר בעדויות של אנשים מבוגרים והדעת נותנת כי הקביעה לפיה אדם "גבוה" אם לאו מושפעת מכוח הזיכרון, חלוף הזמן מעת מתן העדות, משך ה"חשיפה" לדמות ה"שרברב", מגובהו של העד עצמו ועוד.

בנוסף, בחלק לא מבוטל מן המקרים, אין התיאור "מזכה" את שני המשיבים גם יחד, אלא, אם בכלל, רק אחד מהם, בהינתן גובהם, הניתן לתיאור כממוצע-גבוה ובישים לב לתיאורים עליהם הצבעתי לעיל.

ובאשר לאותו קשר, בין המשיבים או מי מהם, לאותם "אחרים".

טענת הסניגורים דלעיל אינה מתיישבת עם ראיות בדבר קיומו של קשר כאמור. כך למשל, ב"כ משיב 1 אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה, בין היתר, באישומים 2-4 (- ובדין הסכים כאמור, לאור עצמת הראיות) על אף שבאישומים 2 ו-3, תוארו העבריינים כ"גבוה ונמוך" ובאישום מס' 4- כשני גבוהים. כך הדבר באשר לב"כ משיב 2, אשר הסכים לקיום ראיות לכאורה באשר לאישום מס' 3 (- ובדין עשה כן) על אף התיאור בדבר הימצאות "גבוה ונמוך".

זאת ועוד. באישומים שונים בהם מצאתי לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה לחובת המשיבים או מי מהם- מטעמים שיפורטו בהמשך - עשיתי כן על אף תיאור שאינו מתיישב לכאורה עם תיאור המשיבים. כך למשל-

באישום 6, בו אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של משיב 1, כמפורט להלן, מזוהה משיב 1 במסדר זיהוי, ע"י העד גוטהייט, כמי שהתייצג כאינסטלטור. העד מתאר בהודעתו את המשיב 1 כגבוה ומציין כי היה עימו אדם נמוך יותר.

באישום 8, בו אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה הנגועות בחולשה קלה בעניינו של משיב 1, כמפורט להלן, צוין קיומם של "גבוה" ו"נמוך".

באישום 11, בו אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של משיב 2, כמפורט להלן, צוין כי ה"אינסטלטורים" נחזו כבני 25-30 וכי היו "גבוהים".

באישום 14, בו אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה הנגועות בחולשה קלה בעניינו של משיב 1, כמפורט להלן, זוהה אדם שלישי, שאינו מי מן המשיבים.

הוא הדין באשר לאישומים 16-20, בהם תוארו "גבוה" ו"רזה" למול "נמוך" ו"שמנמן", או גבוה למול "נורמלי" וכן "שני גבוהים" - מצאתי לקבוע קיום ראיות לכאורה באשר למשיב 1, בארבעה אישומים אלה (עם חולשה קלה באישומים 16-18) ובאשר למשיב 2, באישומים 19 ו- 20.

כך הדבר גם באשר לאישומים 22, 24 - מצאתי לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה לחובת שני המשיבים, על אף תיאור "גבוה", "מזרחי", ממוצע קומה ו"גבוה ונמוך".

באישום 25 התייצגו 3 אנשים כשרברבים ועם זאת מצאתי לקבוע ראיות לחובת משיב 1.

באישום 28, בו מצאתי לקבוע ראיות לכאורה בעניין שני המשיבים, תוארו הם האחד בגובה 1.90 מ' והאחר כפי גובהו של העד פויגל, כמי שגובהו 1.70 מ' לערך.

לאור כל האמור, המסקנה היא כי מקום בו תיאור המעורבים אינו מתיישב לכאורה עם מאפייני המשיבים, אין בדבר כשלעצמו כדי לקבוע חולשה ראיתית. ככל שבכל אישום נתון קיימות ראיות נוספות לחובת המשיבים או מי מהם, תוכרע הקביעה בהתאם למשקלן, כמפורט להלן.

טיעון כללי בדבר נפקויות דו"ח איתוראן וטענה משתמעת בדבר מחדל חקירה

ב"כ משיב 1 טען כי המבקשת הסתמכה על דו"ח איתוראן לחובת המשיב, אך לא טרחה לבדוק ראיות בהיבט זה, במקרים אחרים, וכי לו עשתה כן, היה הדבר יכול לסייע להגנתו והכל בהינתן כי "ו(א) אין חולק כי הרכב היה בשימוש הבלעדי" (פ' 11.12.16, עמ' 6, שו' 7).

יצוין כי בניגוד לטענה זו מפי הסניגור, הראיות מלמדות לכאורה על כי רכב היונדאי לא היה בשימוש המשיב בלבד, וממילא אין לדעת מתי היה בהכרח בשימוש ולהיפך (- הודעת הרעיה ליבי בל איפרגן, מיום 7.11.16, שו' 26 ו- 44; הודעת ליאת גרנות מיום 6.11.16; הודעת אלירן איפרגן מיום 6.11.16, שו' 46).

המדובר כמובן בראיה נסיבתית וככזו יכולה היא להשתלב במארג הראיות לחובת המשיב. קיים קושי להתייחס אל הראיה ככזו ה"מנקה" את המשיב מאשם, מקום בו אין הוא עצמו מעלה גרסה תואמת, המתיישבת עם הראיה הנ"ל.

באשר לטענה לפיה היה המשטרה לבחון נתונים נוספים- הרי זו טענה למחדל חקירה. ככזו, מקומה להתברר בהליך העיקרי (בש"פ 4553/12 עואודה נ' מדינת ישראל (מיום 20.6.12, והפסיקה המאוזכרת שם. כך למשל, בעניין מסדרי זיהוי - בש"פ 2323/12 שמלוילי נ' מדינת ישראל, (מיום 3.4.12) וכך באשר לטענה בדבר אי עריכת עימות - בש"פ 4211/09 עליה נ' מדינת ישראל (מיום 24.5.09)). יוזכר כי רק מחדל העולה כדי גרימת עיוות דין יכול ויביא לזיכוי של נאשם (ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל, פסקה 48, מיום 10.7.13) וכי גם כאן נודעת משמעות ראייתית לשתיקת המשיב בחקירתו ולהעלאת טענות מפי בא כוחו בלבד.

סיכום עד כאן

תזת המבקשת נסמכת על משלב ראיות ישירות ונסיבתיות. לאור מושכלות היסוד עליהן עמדתי לעיל, לרבות באשר לדיני השותפות ובהתייחס לראיות הנסיבתיות, יש לבחון על פי המבחן התלת-שלבי דלעיל, האם צירופן ומשקלן המצטבר, בעל הערך הסינרגטי, יוצר מסקנה מפלילה, למולה מועבר הנטל את המשיבים להציע הסבר לסתור את אותה מסקנה.

מצאתי כאמור כי קיימות ראיות לכאורה לקיומה של שיטת הביצוע הנטענת בכתב האישום. ייחודיות השיטה אינה בעלת עצמה ואין בה לבדה כדי ללמד על קיום ראיות לכאורה בעלות עצמה לחובת מי מן המשיבים. לשתיקת המשיבים בחקירותיהם תיתכן משמעות ראייתית לחובתם, אם כי יש לנהוג בעניין זה משנה זהירות. ניצני ההודיה שנשמעו מפי משיב 1 בעלי השפעה שולית על ביאור המחלוקת. קיימות ראיות לכאורה להוכחת הפרות ההוראה החוקית בעניינו של משיב 2 ולשימוש ברכב היונדאי ע"י משיב 1. ראיות האיכונים מהוות ראיות בעלות משקל לכאורי לחובת המשיבים, בכפוף להיותן ראיות נסיבתיות ובשים לב למוגבלותן היחסית, אף אם יוכחו. מקום בו תיאור ה"שרברים" אינו מתיישב עם מאפייני המשיבים, אין הדבר מלמד בהכרח על חולשה ראייתית. טיעון המשיב 1 בדבר מחדל חקירה לעניין האיתוראן אינו בעל נפקות ממשית.

העולה מן המקובץ:

במנעד האפשרויות שיעמדו בתיק העיקרי- מחד, אפשרות לפיה שיטת הביצוע בעלת עצמה ייחודית, כדי "טביעת אצבע". היה וכך יוכרע- עולה מאד הסבירות כי המשיבים יורשעו בכלל המיוחס להם או במרביתם המכרעת של האישומים. מנגד- ככל שיקבע כי משקל הראיות אינו רב, בין ראיות האיכון ובין אחרות - עולה הסבירות כי המשיבים יזוכו ולו מחמת הספק, מכמות לא מבוטלת של אישומים.

בכלל האישומים הוכחה לכאורה שיטת הביצוע (באשר לאישום 16 התייחסותי להלן). מקום בו מלמדות הראיות על קיומה של שיטת ביצוע, ללא דבר מה נוסף המלמד על זהות המשיבים כמבצעי העבירות- משמעות הדבר כי מתקיימת חולשה ראייתית משמעותית בראיות לחובת המשיבים. לא ארחיק לכת עד כדי קביעת העדר כל ראיה, בשים לב לכך כי בכל זאת עסקינן בשיטה בעלת ייחודיות.

מקום בו בנוסף להוכחת שיטת הביצוע, מאוכן מי מן המשיבים בזירה, אך מבלי שתהא ראיה נוספת בדבר זהותו כמבצע - ככלל, מלמד הדבר לטעמי על קיום ראיות לכאורה לחובתו, הנגועות בחולשה קלה.

מקום בו מאוכזבים שני המשיבים גם יחד בזירה, מלמד הדבר על קיום ראיות לכאורה בעניינו של כל אחד מהם. במצב זה, כפל האיכון בא בגדר משנה-עצמה ראייתית-נסיבתית.

מקום בו קיימות ראיות נוספות, בדמות הפללה ע"י עד, זיהוי במסדר זיהוי או קיומו של דנ"א, ככלל מצדיק הדבר קביעה בדבר קיום ראיות לכאורה. בהינתן כי המדובר במקרים אלה בשאלת מהימנות שאין מקומה להידון בפניי, אקבע חולשה ראייתית רק בכפוף לקיום פירכות מהותיות וגלויות לעין, כדרישת הפסיקה.

בהתאם לאמור, אבחן עתה את האישומים, שלא על פי סידורם הכרונולוגי, בהתייחס לכל משיב בנפרד.

מסקנות בעניינו של משיב 1

באשר לאישומים 1-4 קיימות ראיות לכאורה לחובת המשיב. אלה לא יפורטו לאור הסכמת הסניגור לקיומן.

באשר לאישומים 10, 19, 20, 22 ו-24 - המשותף לאלה הוא איכון המשיב בזירה, בד בבד עם איכון משיב 2. לאור כל המפורט מעלה, אני קובע כי באישומים אלה קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב. לא מצאתי בטיעוני הסניגור באשר למסלול הרכב לפי האיתוראן כדי לגרוע מן האמור, בהתייחס לאישום 10.

לא מצאתי בטיעוני הסניגור באשר להעדר קיומה של שיטה באישום 19, בשל העדר ראיה בדבר אופן שכפול המפתח. כמו כן יש לזכור כי באישום זה נמצאו מפתחות מוסלקים במעלית, אשר פתחו דירה אחרת בבניין. הוא הדין באשר לאישום מס' 20, בעניינו טען הסניגור כי "אין סיכוי" שהמפתח שוכפל. באשר לאישום 22, אין בטענה לפיה הרכב היה בטבריה כדי לבסס חולשה ראייתית, בשים לב לקביעותי לעיל. באשר לאישום 24, כאן נלמדת השיטה מעדות שכן ולא מעדות בעל הדירה ואולם אין בכך כדי לבסס חולשה לטעמי, בשים לב לקביעותי לעיל ולאיוון שני המשיבים בזירה.

באשר לאישום 6 - באישום זה מופלל המשיב ע"י העד גוטהייט, גם במסדר זיהוי, כמי שנכח בזירה והתייצג כאינסטלטור. משכך, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב באישום זה. טענות הסניגור באשר למשקל הזיהוי מקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא מצאתי כי מקימות הן חולשה.

באשר לאישומים 8, 14, 16, 17, 18, 25, 26 ו-28 - המשותף לאלה הוא איכון המשיב בזירה. לאור כל המפורט מעלה, אני קובע כי באישומים אלה קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב, אם כי אלה נגועות בחולשה קלה. לא מצאתי בטיעוני הסניגור באשר לאי תנועת הרכב, בהתייחס לאישום 16, או באשר למסלול הרכב לפי האיתוראן, בהתייחס לאישום 18, כדי לגרוע מן האמור. באשר לאישום 28, טען הסניגור כי העד התייחס לאדם שהגיע כדי "לראות משהו לגבי היתושים". אין בכך כל חולשה ראייתית שכן הן אותו עד והן זוגתו מדברים בהמשך על אינסטלטורים. יתרה מכך, גם לו נכונה הייתה הטענה במלואה, אין נפקות ממשית לדבר, לטעמי. יש לזכור כי באישום זה זוהה משיב 2 כמי שנכח בזירה.

באשר לאישומים 5, 7, 9, 11, 12, 13, 15, 21, 23 ו- 27 - באישומים אלה נסמכות ראיות המבקשת על שיטת הביצוע, ללא אינדיקציה ראייתית נוספת בדבר זהות המשיב ומכאן כי קיימת חולשה ראייתית משמעותית בעניינם.

בהתייחס לאישום 16 אעיר כדלקמן: באישום זה נפרצה דלת דירת המתלוננים ומכאן כי מדובר בחריג לשיטת הביצוע. אין ראייה בדבר הסיבה לפריצת הדלת. אפשר והמדובר בשכפול מפתח שלא צלח ואפשר ואין המדובר ביישום השיטה. הואיל ומן הראיות עולה כי הגיעו שני שרברברים, כפי יתר האישומים, והואיל והמשיב אכן בזירה, סבורני כי אין בפריצת הדלת כדי להוות משום חולשה ראייתית, מעבר לזו אשר קבעתי לעיל.

עוד יושם אל לב, כי מצאתי כאמור ראיות לכאורה לחובת המשיב גם באישומים 16 (עם חולשה קלה), 24 ו- 28 - אישומים בהם נגנב רובה, אקדח ורכוש בשווי מוערך העולה על מיליון וחצי ₪.

מסקנות בעניינו של משיב 2

כזכור, משיב זה מואשם בכלל האישומים, זולת אישומים 25 ו- 26.

באשר לאישומים 1 ו-3, קיימות ראיות לכאורה לחובת המשיב. אלה לא יפורטו לאור הסכמת הסניגור לקיומן.

באשר לאישומים 10, 19, 20, 22 ו- 24 - המשותף לאלה הוא איכון המשיב בזירה, בד בבד עם איכון משיב 1. לאור כל המפורט מעלה, אני קובע כי באישומים אלה קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב. בהתייחס לאישום 10, לא מצאתי נפקות לטיעון הסניגור, לפיו אין ראייה להתפרצות. בהתייחס לאישום 19 אני שולל את טענת הסניגור כפי האמור לעיל בעניין זה, באשר למשיב 1.

באשר לאישום 4 - באישום זה מופלל המשיב ע"י העדה סופיה רוזיצ'נר, כמי שנכח בזירה, נכנס עימה לדירה בעוד האחר ממתין בכניסה והתייצג כמי שבא לבדוק את צינור המזגן במסגרת שיפוצים. משכך, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב באישום זה. לאור קיומה של שיטת ביצוע, אין נפקות לטיעון הסניגור לפיו אין ראייה ישירה לפעילותו העבריינית של המשיב ושמה ניתן להרשיעו בסיוע. סוגיה זו עניינה בתיק העיקרי.

באשר לאישום 11 - באישום זה נמצא דנ"א של המשיב על אחד המפתחות שהוסלקו בבניין (כמתועד במסמכים שבחוצץ הרלבנטי וראו במיוחד דו"ח מסכם מז"פ). לא בכדי התעלם הסניגור לחלוטין מנתון זה. באישום זה קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב.

באשר לאישום 28 - באישום זה מופלל המשיב ע"י העד פויגל, גם במסדר זיהוי, כמי שנכח בזירה, התייצג כאינסטלטור ונכנס עם העד למרפסת הבית. משכך, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב באישום זה. לא מצאתי נפקות לטיעוני הסניגור בדבר זיהוי אדם שלישי. אין בכך משום חולשה, לאור קביעותי לעיל. הוא הדין באשר לטיעוני הסניגור, בהתבסס על מש/3. הסניגור טען כי הואיל ונטען כי העבירות בוצעו בין השעות 9:30 ל- 11:15, והואיל והמשיב אכן

עמוד 16

ברחובות ב- 9:47, יש בדבר כדי להחליש את עצמת הראיות. איני מקבל טיעון נסיבתי זה, הן לאור זיהוי המשיב, הן משום המרחק הקצר יחסית בין ראש"צ לרחובות- וודאי בנסיעה שבשעת בוקר זו, והן בשל העדר יכולת לקבוע טווחי זמן מדויקים.

באשר לאישומים 2, 5, 6, 7, 8, 9, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 21, 23 ו- 27 - באישומים אלה נסמכות ראיות המבקשת על שיטת הביצוע, ללא אינדיקציה ראייתית נוספת בדבר זהות המשיב ומכאן כי קיימת חולשה ראייתית משמעותית בעניינם.

עוד יושם אל לב, כי מצאתי כאמור ראיות לכאורה לחובת המשיב גם באישומים 24 ו- 28 - אישומים בהם נגנב אקדח ורכוש בשווי מוערך העולה על מיליון וחצי ₪.

סוף דבר

בעניינו של משיב 1 מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה לחובתו, ב- 10 מבין 28 האישומים. ב- 8 אישומים נוספים מצאתי לקבוע קיום ראיות לכאורה, הנגועות בחולשה קלה וב- 10 נוספים מצאתי לקבוע קיומה של חולשה ראייתית משמעותית.

בעניינו של משיב 2 מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה לחובתו, ב- 10 מבין 26 האישומים ואילו בנותרים נקבעה חולשה ראייתית.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשע"ז, 24 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.